

det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ake Valgkreds (Scharling) gør gældende, at Udtalelser desangaaende i et kjøbenhavnsk Venstrebud maatte opfattes som en Tilkendegivelse af, at Venstre nu anerkender provisoriske Finansloves Grundlovmæssighed, saa tror jeg unøgtelig, at dette er, saa at sige, en snurrig Fortolkning af vedkommende Blads Mening. Det ærede Medlem kan jo umulig være af den Ansættelse, at naar en Lov eller Kontrakt brydes af den ene Part, vedbliver den anden Part at være stillet ganske saaledes, som han vilde have været stillet, hvis Loven eller Kontrakten ikke var bleven brudt. Lad mig tage et Eksempel. Det ærede Medlem og jeg have ikke samme Opfattelse af det her foreliggende Forslag, men vi forhandle dog derom i al Venkærlighed og god Forstaaelse. Naar vi nu gaa herfra, saa spadserer vi ned ad Bredgade og fortsætte vor Diskussion. Saa pludselig griber jeg, det ærede Medlem i Kraven og siger: „Kære Herr Professor, nu skal De have Brygl!“ og saa løfter jeg min Stof og slaar løs paa ham. Hvad vil det ærede Medlem saa gøre? Mon han vil finde sig rolig i den Behandling og nøjes med at erklære den ulovlig? Nej, han vil ganske sikkert løste sin Paraply og til Gengæld slaa løs paa mig af alle Kræfter. Men i ganske den samme Stilning vil jo et Venstreministerium meget let kunne komme. Jeg anser det for højt sandsynligt, at et Venstreministerium vil undgaa Fristelsen og afholde sig fra at følge den af Højre-regeringen anviste Vej; men at der skulde være nogen Modsigelse i, at man benytter det samme Vaaben, som man angribes med, til at slaa fra sig med, eller at man derved skulde anerkende det berettigede i Angrebet, det er dog for meget at sige.

Til Slutning skal jeg udtale Haabet om, at den Forhandling, vi nu have indledet, ikke maa være fuldstændig unyttig. Det er saavel fra den højtærede Konseilspræsident som fra andre Taleres Side erklæret, at de med god Vilje ville gaa til Forhandlingen, og at ogsaa de ikke ere uden Haab om, at den med Tiden maa kunne føre til et Resultat. Skulde det vise sig, at vi ikke i indbeværende Samling naa til en endelig Forstaaelse, haaber jeg, at det vil kunne lykkes dog at lægge et saadant Grundlag, at vi med Nytte kunne fortsætte senere. Saa meget er jeg sikker paa, at en Fortsættelse af den, om ikke fuldstændig retsløse, saa dog i retslig Henseende yderst usikre og omtvistede Tilstand, som vi leve under, er i Længden umulig, og at man bør fra alle Sider være klar paa, at det er en Pligt at yde sin Medvirksomhed til at gøre en Ende paa denne Til-

stand. Jeg tvivler ikke om, at naar der fra alle Sider er en oprigtig Vilje hertil, ville vi ogsaa kunne naa et Resultat.

Scharling: Jeg vil blot gøre en lille Bemærkning i Anledning af, hvad der nu sidst blev udtalt af den sidste ærede Taler og af det ærede Medlem for Kallundborg (Krabbe) med Hensyn til min Udtale af en Artikel i Venstres Organ i Kjøbenhavn for i Gaar. Det er saa langt fra, at jeg har gjort mig skyldig i Overdrivelse ved min Udtale og Gengivelse af, hvad der staar i Artiklen, at jeg endog saa snarest udtalte mig ret forsigtigt. Artiklen gaar ud paa at sige, at det vilde være ligefrem udmøgende for Venstre, om det ikke vilde anse sig for fuldt berettiget til at bruge de samme Midler, som Højre har brugt; og den siger yderligere, at der kunde maatte være dem, som have ment, at det var tvivlsomt, om Kongemagten vilde være med til at lade et Venstreministerium udstede Provisorier, men det var der ingen Grund til at betvivle. Og det siges da, at efter at Provisorier er blevet helt og holdent grundlovmæssigt og omtrent det eneste sikre, vi have af Forfatningen, er der ikke Tale om Forsigtighed længere. Ja — enten kan jeg ikke læse, eller ogsaa staar der her virkelig udtalt en Anerkendelse af, at Provisorier nu ere blevne grundlovmæssige. Men saa er det da, jeg spørger: Hvorledes have Provisorierne kunnet blive grundlovmæssige blot derved, at de udstedes, dersom det var grundlovsstridigt at udstede dem?

Ordføreren for Forslagsstillerne (C. Hage): Jeg vil kun sige, at jeg frygter for, at det ærede Medlem ikke ganske er i Stand til at forstaa Ironi.

Konseilspræsidenten (Neebø-Thott): Jeg ønsker kun at gøre en enkelt Bemærkning. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har som Bevis for, at denne Samling var betimelig til at indbringe dette Forslag, anført, at han havde været med til at sige, at den forrige Samling ikke var betimelig; dette skulde være et tilstrækkeligt Bevis derfor. Jeg accentuerer altsaa dette tilstrækkelige Bevis. — Lige over for det ærede Medlem for Holbæk Amts Ake Valgkreds (Krabbe) skal jeg gøre opmærksom paa, at han har taget fejl, naar han mener, at de Forordninger, som jeg fra Regeringens Side havde ment at maatte stille til et Grundlovsforslag, vare blevne opfyldte ved det foreliggende Forslag, idet det ærede Medlem sagde, at Meningen med Forslaget kun er,